

เพชรสีเพลิง

บทที่ 40

เสียงเผด็จที่ตั้งมาตามสายบอกความวิตกกังวล

“ผมกำลังจะพาแม่ไปอเมริกา แม่ไม่สบาย ผมไม่อยากให้แม่กลุ้มใจเรื่องพ่อ”

“ฉันเสียใจด้วยค่ะ”

“ผมจะรีบกลับมาทันทีที่ทำได้”

“ทำไมคุณเผด็จต้องมาบอกให้ฉันรู้ด้วย” น้ำเสียงถามตัดพ้อขมขื่น คำตอบกังวานโยติทำให้หญิงสาวต้องกล้ำกลืนความรู้สึกตื่นตัน

“ผมเป็นห่วงคุณนะสัมผัส”

“ทำไมคะ”

“พ่อสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรรุนแรง แต่ท่าทางของเขาทำให้ผมอดเป็นห่วงไม่ได้”

บ๊นรสีแปลกใจกับน้ำเสียงที่บอกความกลัดกลุ้มเป็นกังวลจริงจังของอีกฝ่าย “ทำไมคะ กับแค่...” เธอยังปากไว้ทัน

หรือพระเครื่ององค์นั้นจะเป็นของรักของหวงของเผด็จ หรือไม่เช่นนั้นก็มีของอื่นที่เขารักหวงอย่างยิ่งหายไปด้วย

“ของอะไรหายไปบ้างคะ ทำไมคุณเผด็จต้องโกรธขนาดนั้น”

อีกฝ่ายหนึ่งไปเป็นครู “พ่อไม่ยอมบอกว่ามีอะไรหายไปบ้าง”

“ฉันหวังว่าคุณจะได้ทุกอย่างคืนค่ะ”

“ระวังตัวด้วยนะครับสัมผัส ผมเป็นห่วงคุณเสมอ”

หญิงสาวรู้สึกเหมือนเดินอยู่ในเงามืดที่อันตราย ไม่นานก่อนหน้านี้ ธิปไตยก็เล่าให้เธอฟังเรื่องที่เผด็จโทรศัพท์มาขู่ขึ้น ธิปไตยจบเรื่องด้วยหัวเราะเยาะหยัน

“หนอย มันนี้กว่าเราจะกลัวมันหรือยังงั้น ไอ้เวร...”

“พ่อคะ สัมไม่ยอมให้มีปัญหากับใครเลย”

อีกฝ่ายทำสีหน้าบึ้งตึงรู้ทัน “ไม่ยอมให้มีปัญหา เพราะว่าเราเข้าไปยุ่งกับลูกชายของมันใช่ไหม”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรือคะ สัมไม่ได้ติดต่อกับคุณเผด็จแล้วนะคะ”

“ไป” เขาโบกมือไล่ “ฉันไม่ใช่เด็กอมมือ อย่ามาหลอกกันดีกว่า”

บ๊นรสีรู้ว่าพ่อแกล้งทำเป็นโกรธเธอเพื่อที่จะเก็บพระไว้ แม้จะไม่เห็นด้วยแต่หญิงสาวก็ไม่มีอำนาจใจจะเปลี่ยนแปลงเขาได้ ที่ฟังเดี่ยวที่เธอมองเห็นก็คือธนูส แต่พอมีโอกาสพบกันเธอก็ไม่รู้ว่าอะไรจะเล่าอย่างไร เธอเพิ่งรู้จักกับชายหนุ่มไม่นาน ข้อดีของเขาก็คือเขาเป็นสุภาพบุรุษและมีพ่อเป็นนายตำรวจที่กำลังมีอำนาจ แต่เพราะหัวใจเธอยังจดจ่อผูกพันอยู่ที่เผด็จ ความสัมพันธ์กับธนูสจึงไม่ยอมจะเดินหน้าไปถึงไหน

แต่เธอก็หวังว่าการได้สนิทสนมกับผู้ใหญ่อย่างพลตำรวจโทสุทธิ จะช่วยเป็นเกราะคุ้มกันให้ปลอดภัยได้ในระดับหนึ่ง

หญิงสาวถามธนูสว่า “คุณธนูสบอกว่าคุณพ่ออยากให้เราภัสสรไปที่บ้านไม่ใช่หรือคะ” เมื่อเขาตอบรับยินดี ในวันรุ่งขึ้นเธอก็ชักชวนน้องสาวให้นั่งรถไปด้วย

ภัสสรแปลกใจ “ทำไมคุณพ่อพินิจถึงจะอยากพบสรละคะ”

“เขารู้จักแม่”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องรู้จักพ่อด้วยซิคะ”

“เขาไม่ถูกกับพ่อ”

“อ้าว ทำไมละคะ”

“พี่ก็ไม่รู้”

ภัสสรพูดว่า “บางทีพ่อก็เข้ากับคนยาก”

“ถ้าพ่อรู้ว่าพี่พาสรามาคงจะโกรธ สรอย่าบอกพรธนะจะได้ไหม”

“ได้ค่ะ” เธอตอบรับด้วยความเต็มอกเต็มใจ

ชายสูงวัยผู้เป็นเจ้าของบ้านกลับจากทำงานในเวลาค่ำ ภรรยาของเขากำลังรับรองเพื่อนของลูกชายด้วยสีหน้าท่าที่แจ่มใส เดินออกมาเรียบร้อยแล้ว

“วันนี้ลูกชายพาสาวสวยมาบ้านตั้งสองคน”

ชายสูงวัยในเครื่องแบบชุดทำงานตามปรกติของนายตำรวจใหญ่เดินตามภรรยาเข้ามา แม้จะวางสีหน้าท่าที่ให้เป็นปรกติ แต่ครั้งมองเห็นหญิงสาวทั้งสองซึ่งยกมือไหว้อย่างนอบน้อมเต็มตาก็คอดที่จะรู้สึกหวั่นไหวไม่ได้

“สวัสดิ์...”

ภัสสรยิ้มกระจ่าง “โอ้โฮ คุณพ่อฟื้นฟูสหล่อจัง”

“สาว ๆ ก็พูดอย่างนี้ทุกคน” ธนุสพูดพลางหัวเราะ

สุทธิมองภัสสรไม่วางตา รู้สึกเต็มตื่นสั่นเทิ้มอยู่ในอก เขาเคยเห็นเมื่อเธอยังเป็นทารกตัวกระจ้อย พบกันที่ไรก์ปราดเข้าหากัน และกันอย่างโหยหา เขาเคยอุ้มเธอไว้กับอก หัวเราะหัวไคร้กันอย่างไม่แปลกหน้า

“จำลุงได้ไหม”

ภัสสรยิ้มงงๆ “เราเคยรู้จักกันหรือคะ”

“ลุงเป็นเพื่อนของแม่หนู”

“เอ๊ะ คุณรู้จักพ่อแม่ของส้มกับสรหรือคะ” ภรรยาเขาถาม

“นานมาแล้วจะ ตอนนั้นสองคนยังเป็นเด็ก คุณอาภายังไม่เสียชีวิต”

“อ้าว คุณแม่ไม่อยู่แล้วหรือ เป็นอะไรตายจะ”

ปัทมสีตอบว่า “เกิดอุบัติเหตุ คุณแม่เสียชีวิตสิบปีแล้วคะ”

“เสียใจด้วยนะจ๊ะ”

“นับจากนั้นเลยไม่ได้เจอกัน... แต่ก็ยังนึกถึงเสมอ...” สุทธิพูดเหมือนกับจะแก้ตัว

“เอ แล้วทำไมฉันไม่เคยรู้จักคุณอาภาเลยล่ะคะ”

“อ้าว ใจคอคุณจะรู้จักเพื่อนของผมทุกคนเลยเชียหรือ” เขาหัวเราะกลบเกลื่อน “ผมกับคุณอาภาไม่ค่อยได้พบกันก็เลยไม่มีโอกาสแนะนำจะ ห่างหายกันไปหลายปี พอมาได้ยินข่าวอีกทีเขาก็จากไปเสียแล้ว ไม่อย่างนั้นป่านนี้อาจจะกลายมาเป็นเพื่อนสมาชิกกลุ่มแม่บ้านผู้คอยจับผิดสามีกับคุณด้วยอีกคนแล้วละ”

“กลุ่มแม่บ้านผู้บำเพ็ญประโยชน์คะ” คุณหญิงกล่าวแก้

“จ๋าๆ ขอโทษ ผมพูดผิดไป”

ปัทมสียิ้มอ่อนแต่ไม่วายมองอีกฝ่ายอย่างจับสังเกต สีหน้าท่าที่ที่เห็นทำให้สงสัยครมครันว่าเพราะเขาหรือเปล่านั้น พ่อกับแม่ถึงห่างเหินกัน และตั้งแต่ภัสสรเกิดมาก็ไม่เคยได้รับความรักจากพ่อเลย

ทว่าภัสสรกลับไม่มีความคิดสงสัยใดนอกจากดีใจที่มีคนพูดถึงแม่ให้เธอฟัง

“สรแทบจะจำแม่ไม่ได้แล้ว แม่สวยหรือเปล่าคะ”

“สวยมาก...” ปรกาศตาเขาเลื่อนลอยชั่วคราว หากแล้วก็หัวเราะกลบเกลื่อน “สวยมากสำหรับผู้หญิงเมื่อสิบปีที่แล้ว.....”

“แต่ไม่ว่าจะเมื่อไหร่ฉันก็ไม่เคยสวยเลยใช่ไหม” ภรรยาเขาแก้งตัดพ้อ

“อะไรได้จ๊ะ คุณนะ เมื่อไหร่ๆ ก็สวยเป็นที่หนึ่งเสมอ”

ที่แรกสุทธิเกิดความไม่มั่นใจในตัวเองขึ้นมา จึงปฏิเสธที่จะอยู่ทานอาหารด้วย เขาแยกตัวไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่พอถึงเวลาเขาก็ลงมาร่วมโต๊ะ นั่งใกล้ๆ ภัสสร แล้วไปๆ มาๆ ก็เผลอคุยด้วยอย่างสนิทสนมมากขึ้นทุกทีราวกับเธอเป็นลูกหลานที่ไม่ได้เจอจะเจอนานปีจนภรรยาของเขาคาดเดากับลูกชายว่า

“คุณพ่อเห็นสรแล้วท่าจะคิดถึงน้องนิดกับน้องน้อย”

ธนุสอธิบายกับสาว ๆ ว่า “น้องสาวสองคนของผมกำลังเรียนอยู่ที่อเมริกา อายุไล่ๆ กับสรนี่แหละ”

สุทธิย์มเหมือนยอมรับ ตามภัสสรว่า

“หนูชอบทำอะไรบ้าง”

ภัสสรหัวเราะเพราะไม่รู้จะตอบอย่างไร คุณหญิงต้องแย้งว่า

“คุณคะ ตามกว้างแบบนี้หลานจะตอบยังไงถูก”

เขาหันมายิ้ม “ชอบกีฬาหรือเปลา”

“เมื่อก่อนนี่ชอบค่ะ” สีหน้าเธอสดใสก่อนจะสลดดูบ น้ำเสียงที่พูดต่อหม่นหมอง “สรเคยชอบเล่นบาสเก็ตบอลกับเพื่อนๆ...”

“แล้วยังไง เดียวนี้ไม่ชอบแล้วหรือ”

เธอสั่นหน้าเหงาๆ “ไม่ค่ะ”

ปภัทรสือธิบายว่า “เพื่อนสนิทที่เคยเล่นบาสด้วยกันเพิ่งประสบอุบัติเหตุตายไปไม่นานมานี้ สรก็เลยเลิกเล่นค่ะ”

“โอ แ่จจริง เสียใจด้วย” เขามองใบหน้าใสๆ ที่เจื่อนจางลง รู้สึกเสียใจไปกับเธอ

คุณหญิงถามยิ้มๆ ว่า “หน้าตาสวยๆ อย่างนี้คงจะมีแฟนแล้วใช่ไหม”

ภัสสรนึกถึงสหัส แล้วก็สีหน้าเจื่อนจางไม่มีคำตอบ ปภัทรสือจึงตอบแทนอีกว่า

“แฟนเขาไปทำงานอยู่ที่เยอรมัน อีกไม่นานก็จะกลับค่ะ”

“พี่สั้มก็... ไม่ใช่สักหน่อย” เธอหันมาค้ำนอ้อยๆ แต่ไม่มีวีแววเขินอายแต่อย่างใด

“ตกลงว่าใช่หรือไม่ใช่” สุทธิย์ถามอย่างเอ็นดู

ปภัทรสือพูดยิ้มๆ “ผู้ใหญ่ทุกคนก็เห็นชอบตรงกันหมดแล้วค่ะ”

“ใครกันที่ใช่คดี เป็นคนดีหรือเปลา วันหลังพามาให้ลุงดูตัวหน่อยสิ จะได้ช่วยออกความเห็น”

ขณะที่พี่สาวพูดถึงโยธิน ภัสสรก็เฝ้าแต่คิดถึงสหัส

ประกายตาเธอแว้งคว้างหม่นหมอง ไม่แน่ใจเสียเลยว่าเขายังรักเธออยู่หรือเปลา.....

ปภัทรสือถามภัสสรเมื่อนั่งรถกลับจากบ้านของนายตำรวจผู้เป็นบิดาของเพื่อนชาย “สรคิดว่าคุณลุงเป็นคนยังไง”

“เป็นคนน่ารักค่ะ อยู่ด้วยแล้วรู้สึกอบอุ่นดี”

“ดีแล้ว ต่อไปนี้ถ้าพี่มาบ้านคุณลุง พี่จะพาสรมาด้วยนะ”

“เขาจะไม่รำคาญสรหรือคะ”

“ไม่หรอก คุณลุงชอบเราและชอบสรมาก”

ภัสสรมองหน้าพี่สาว ใบหน้าสวยซีดแผ่แสงความวิตกกังวล ไม่ได้กระจ่างสดใสอย่างที่น่าจะเป็น

“พี่สั้มมีเรื่องอะไรหรือคะ ทำไมเราต้องมาหาคุณลุงสุทธิ”

ปภัทรสือขยับจะพูดแต่แล้วก็เงียบ เธอพูดแต่เพียงว่า

“ก็อย่างที่สรพูดไป อยู่กับคุณลุงแล้วอุ่นใจดี”

ภัสสรก็เลยได้แต่รับปาก

โทรศัพท์จากเผติมในวันต่อมาทำให้ปภัทรสือรู้สึกเหมือนกำลังอยู่ในฝันร้าย “เธอเข้ามาสนิทสนมกับลูกชายฉัน เพื่อสอดแนมเรื่องของฉันใช่ไหม”

“คุณเผติม อะไรกันคะ”

“เจ้าลูกชายหน้าโง่ของฉันบอกอะไรเธอบ้าง”

“ขอโทษนะคะ ฉัน... ฉันไม่เข้าใจที่คุณพูด...”

“ฉันรู้ว่าเธอทำอะไร ฉันต้องการของของฉันคืน”

“ของ... ของอะไรคะ”

ลึนเธอพันกันแทบไม่เป็นคำพูด หัวใจเต้นรัวแรง ไม่เคยต้องเผชิญหน้าต่อตึกกับจอมยุทธ์ผู้นี้มาก่อน ถึงจะเป็นคู่อริแต่เธอไม่ได้อยู่ในระดับชั้นเดียวกัน พบกันครั้งสุดท้ายเขายังสง่างามภูมิฐาน ทั้งยังเอื้อแขนให้เธอเกาะขณะเดินคู่กันต่อหน้าแขกผู้มีเกียรติหลายร้อยคนในงานแสดงเครื่องเพชรระดับประเทศ

ในครั้งนี่เผติมเหมือนกลายร่างเป็นสุนัขป่าที่บ้าเลือด บัณรสี เพิ่งเข้าใจว่าเหตุใด สัมเสียงของเผติจที่โทรศัพท์มาเตือนจึงบอกความวิตกกังวลหนักหนา

“แกก็รู้อยู่กับใจว่าเป็นของอะไร”

หญิงสาวแทบจะร้องไห้ “ฉันไม่รู้จริงๆ ค่ะ”

“นั่งต่อแหล” อีกฝ่ายตวาดด้วยโทสะ

บัณรสีสะดุ้งน้ำตาซึม ต้องปิดปากเพื่อระงับอาการร้องไห้

“แกยังสาวยังสวยอย่าคิดหาเรื่องกับฉันดีกว่า พวกแกเข้ามาวุ่นวายเพราะไม่ยอมมีชีวิตอยู่ยืนยาวแล้วไซ้ใหม่... เอาของของฉันทิ้งมาไม่อย่างนั้นละก็อย่าหาว่าฉันไม่เตือน...”

เสียงเธอสั้นอย่างฝันไม่ได้ “ฉันไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น”

“อย่ามาโกหกเลย นิ่งเด็กโง่ ไม่รู้หรือว่าคนอย่างฉันทำอะไรได้บ้าง หรือว่าอยากจะทำอะไร”

ที่สุดเธอก็ทนเสียงขู่เข็นไม่ไหว น้ำเสียงสะท้อนพร่างพรุคำพูดออกมาอย่างลึมตัว “คุณต้องการอะไรก็ไปพูดกับพ่อเองก็แล้วกัน ฉันเป็นลูกต้องทำตามคำสั่ง ฉันไม่ขอเกี่ยวข้องกับไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรทั้งนั้น”

พอรู้ตัวว่าได้สารภาพออกไปแล้วหญิงสาวก็ชะงัก หูอื้อจนจับถ้อยคำของอีกฝ่ายไม่ได้ เธอวางโทรศัพท์แล้วไม่กล้ารับสายอีกเลย

เธอตัดสินใจเล่าให้ธนุสฟังเมื่อมีโอกาสอยู่ด้วยกันสองต่อสอง

“มีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นในคืนที่มีการแสดงเครื่องเพชรค่ะ มีคนเข้าไปขโมยของในบ้านของคุณเผติจ”

“อ้าว หรือครับ ไม่เห็นคุณเผติจบอกผมเลย”

“พอดีตอนนี้คุณอรทัยไม่ค่อยสบาย คุณเผติจไม่อยากให้แม่กลุ่มใจก็เลยพาไปรักษาตัวที่เมืองนอกค่ะ”

“ระยะนี้คุณเผติจก็มาพบพ่อบ่อยๆ แต่ผมไม่รู้ว่ามีธุระสำคัญอะไร”

บัณรสีไม่ได้สะอึกใจสงสัย

“ปัญหาคือ... คนที่นั่นยืนยันว่าเห็นรถเหมือนรถของสัม คุณเผติมเข้าใจผิดและโกรธมาก...”

“อ้าว ทำไมคุณเผติมถึงจะมาสงสัยสัมล่ะอะ”

เธอหาข้อแก้ตัวอื่นไม่ได้นอกจาก...

“เขาเป็นคู่แข่งทางการค้าของพ่อ มีปัญหากันมาตลอดก็เลยระแวงค่ะ”

“ไม่น่าเลยนะอะ แล้ววันนั้นสัมก็เดินแบบเครื่องเพชรอยู่ในงานแท้ๆ ยังเดินแบบให้เพชรของเขาอีกด้วย”

เธอรีบสรุปว่า “เขาเป็นคนรุนแรง สัมกลัวว่าเขาจะทำอะไรเกินเหตุ”

ธนุสยังไม่อยากจะทำเรื่องของคนอย่างเผติมจะก่อปัญหารุนแรงเพราะเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่จะขัดใจหญิงสาวก็ไม่กล้า “เอาเถอะ แล้วสัมเล่าให้พ่อผมฟังก็แล้วกัน พ่อคงหาทางไกลเกลี้ยได้”

หญิงสาวรู้สึกเบาใจขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นวันไหนคุณลุงว่าง สัมจะเข้าไปกราบรบกวนนะคะ”

“ครับ แล้วผมจะบอกให้พ่อทราบ”

ชายหนุ่มไม่มีโอกาสพูดเรื่องของบัณรสีกับบิดา เพราะในคืนต่อมาขณะที่นั่งรถของหญิงสาวไปด้วยกัน คำสั่งให้ “ตักเตือน” ทำให้บัณรสีต้องขวัญหนีดีฝ่อ นอนผวาเพราะฝันร้าย

รถมอเตอร์ไซค์แล่นขนานกับรถเธอ แล้วก็มီးเสียงปังๆๆ ดังลั่นติดต่อก่อนจะเร่งเครื่องลั่นหาย หญิงสาวกรี๊ดร้องด้วยความตกใจจนไร้สติ เธอพารถพุ่งแฉลบเข้าหารถอื่นก่อนจะชนเสาไฟฟ้าข้างทางเต็มแรง

เธอบาดเจ็บแต่ยังมีสติพอจะเห็นว่าธนุสพบบ้าง เธอร้องออกมาเมื่อเห็นเลือดไหลออกมาไม่หยุด

ธนุสถูกยิง..!